

διδασκτικής του. Επιπλέον την προσοχή στη σημασία της τελευταίας περιοχής γνώσης: είναι το amalgama περιεχο-

τις ιδιαίτερες που πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά την οργάνωση της διδασκαλίας και μάθησης. Η εκπαίδευ-

σπάσας και, τέλος, προσέγει την ικανότητα αυτομόρφωσης με τη συστηματική καλλιέργεια δεξιοτήτων μελέτης.

Η ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ;

6. Ποια είναι η βασική φιλοσοφία και οι στόχοι εκπαίδευσής μας; Ποιον άνθρωπο επιδιώκουμε να διαμορφώσουμε με την προσφερόμενη γνώση και εκπαίδευση από τα σχολεία μας;

7. Ποιος είναι ο ιδεώδης αριθμός μαθητών ανά τάξη ώστε να έχουμε τα επιθυμητά αποτελέσματα;

8. Πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται οι υστερούντες μαθητές; κτλ. κτλ.

Αλλού όλα αυτά αντιμετωπίζονται με επιση-

θα δεχτούν τάξη μεγαλύτερη από 30 μαθητές για τις ηλικίες πέντε μέχρι επτά χρόνων.

Ο καθηγητής Bennet του Πανεπιστημίου του Exeter πιστεύει ότι η μεγάλη πλειοψηφία των γονέων και των εκπαιδευτικών πιστεύουν πως οι τάξεις είναι πολύ μεγάλες. Ακαδημαϊκοί ειδικοί πιστεύουν ότι το μέγεθος της τάξης είναι ένα πολύ σημαντικό, αν όχι το πιο σημαντικό, εκπαιδευτικό πρόβλημα. Εξάλλου το 80% από τους 13.000 γονείς παιδιών δημοτικής εκπαίδευσης, σύμφωνα με ερευνητές, είπαν ότι πιστεύουν πως το μέγεθος της τάξης επηρεάζει τα επίπεδα της προσφερόμενης εκπαίδευσης. Πάντως οι υπουργοί υποστήριξαν σταθερά πως δεν υπάρχει πραγματική ένδειξη για συσχέτιση μεταξύ του μεγέθους της τάξης και του επιπέδου των μαθητών. Η επιμονή τους στηρίχτηκε σε μεγάλο βαθμό πάνω στην έκθεση «Μέγεθος της τάξης και η ποιότητα της Εκπαίδευσης» που δημοσιεύθηκε την περασμένη χρονιά από το «Γραφείο για τα Επίπεδα της Εκπαίδευσης» (Class size and the Quality of Education, by Office for Standards in Education - OFSTED). Ο καθηγητής Day έκανε δυσμενή κριτική για το «Γραφείο για τα Επίπεδα στην Εκπαίδευση» (OFSTED), γιατί πήρε δεδομένα που συγκεντρώθηκαν για ένα σκοπό και τα χρησιμοποίησε για άλλο σκοπό, τονίζοντας: «Η επιπόλαιη χρήση των αποτελεσμάτων της επιθεώρησης και ως δεδομένων έρευνας σημαίνει ότι κατευθύνουν τη συζήτηση εξ ολοκλήρου μέσα στο δικό τους επίσημο ορισμό για το τι αποτελεί ποιότητα διδασκαλίας και μάθησης». Η έρευνά τους δηλαδή επιλέγει από τις διαθέσιμες πληροφορίες για να υποστηρίξει ένα στενό, προαποφασισμένο «επίσημο» ορισμό της έννοιας «ποιότητα».

Έρευνες που έγιναν και στο Ηνωμένο Βασίλειο και στην Αμερική από την ομάδα του Πανεπιστημίου Nottingham έδειξαν ότι οι μεγάλες τάξεις οδηγούν σε αυξημένο άγχος των εκπαιδευτικών, σε αυξημένες απουσίες και σε εξάντληση, και επηρεάζουν τη διαγωγή των μαθητών.

Και ο David Hart, γενικός γραμματέας του Εθνικού Συνδέσμου Διευθυντών (National Association of Head Teachers - NAHT) δήλωσε: «Είναι τώρα ξεκάθαρο ότι η έκθεση του 'Γραφείου για τα Επίπεδα στην Εκπαίδευση' (OFSTED) ήταν μια άθλια προσπάθεια για να υποσκάψει εκείνο που γνωρίζει ο καθένας που έχει στοιχειώδη κοινό νουν, ότι δηλαδή το μέγεθος της τάξης έχει σημασία». Ο καθηγητής Bennet είπε ότι οι υποκειμενικές και βιαστικές κρίσεις που έγιναν από περισσότερους από 2.000 επιθεωρητές του «Γραφείου για τα Επίπεδα στην Εκπαίδευση» δεν αναφέρουν τίποτε για το κατά πόσο οι μαθητές που εξέτασαν θα πετύχαιναν ή θα προόδευαν περισσότερο σε τάξεις διαφορετικού μεγέθους.

Τόνισε επίσης ότι τα συμπεράσματα της έρευνας πρέπει να αντιμετωπιστούν με πολλές επιφυλάξεις.

(Από το Times Educational Supplement 18 Οκτωβρίου 1996, σελ. 2)

Σε μια έκθεση που δημοσιεύθηκε τονρασμένο Νοέμβριο, το Γραφείο για τα Επίπεδα στην Εκπαίδευση της Αγγλίας (Office for Standards in Education: OFSTED) αναφέρει:

- Δεν υπάρχει σαφής συσχέτιση μεταξύ του μεγέθους της τάξεως και της ποιότητας της διδασκαλίας και της μάθησης.

- Μικρές τάξεις πράγματι παρουσιάζονται ωφελούν τα παιδιά στα πρώτα χρόνια της μοτικής εκπαίδευσης, μαθητές με ειδικές παιδευτικές ανάγκες κι εκείνους που έχουν μηλή επίδοση σε σχολεία Μ. Εκπαίδευσης ή μαθητές που μαθαίνουν Αγγλικά ως ξένη γλώσσα.

- Οι διδακτικές μέθοδοι και η οργάνωση της τάξης είχαν μεγαλύτερη επίδραση στην επίδοση της μάθησης, παρά το μέγεθος της τάξης.

- Η μείωση της μέσου μεγέθους τάξης σε δημοτικά σχολεία, κατά ένα μόνο μαθητή, κόστιζε £170 εκατομμύρια λίρες.

κούς τρόπους: έρευνες και δημόσιες αντιπαράξεις και επιστημονικά στοιχειοθετημένες. Θα προσπαθήσω κάθε βδομάδα να μεταφέρω εδώ μερικά από τα προβλήματα αυτά και απόψεις, θέσεις κι αντιθέσεις που γράφονται αυτά, κυρίως στο Ηνωμένο Βασίλειο. Θεωρώ ότι η εργασία ως ελάχιστη προσφορά στην αίδευσή μας.

ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

Αποδεικτικά στοιχεία από σχολικούς επιθεωρητές, τα οποία αναφέρθηκαν και από υπουργούς, ότι το μέγεθος της τάξης δεν επηρεάζει, ως, τίθενται υπό αμφισβήτηση σε δυο ξεχωριστές εκθέσεις από διακεκριμένους ακαδημαϊκούς αυτή τη βδομάδα. Ο Nevill Bennet και ο Stephen Day απορρίπτουν έρευνα που έγινε το «Γραφείο για τα Επίπεδα στην Εκπαίδευση» ως ατελή και επαμφοτερίζουσα, ως έγγραφο δεν πείθει και είναι ύποπτο. Τα κύρια πολιτισμικά τσακώνονται για το θέμα του μεγέθους της τάξεως και η υψηλή αξιοπιστία που έχει το μέσο επικοινωνίας το «Γραφείο για τα Επίπεδα στην Εκπαίδευση (OFSTED)» οπωσδήποτε πηρέασε και την πολιτική και την κοινή γνώμη. Η δυσμενής κριτική γίνεται από την γειτονική εκπαιδευτική και το Εργατικό Κόμμα έχουν δεσμευθεί να υποστηρίξουν πως δε

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΕΝΘΕΤΟ ΣΤΗ «ΣΗΜΕΡΙΝΗ»
ΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: ΓΑΒΡΙΗΛ ΜΗΝΑΣ

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: ΠΕΤΡΟΣ ΡΟΥΣΟΣ, ΑΝΤΡΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΠΑΥΛΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Εκ-παιδευτικά ΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ

ΤΗΣ ΚΙΚΑΣ ΟΛΥΜΠΙΟΥ

Μέσα στην τεχνοκρατούμενη, χρησιμοθηρική και νοησιάρχουμένη εποχή μας, κοντεύουμε να ξεχάσουμε την παιδευτική αξία της Τέχνης. Ακόμα και μέσα στα σχολεία μας τα μαθήματα της μουσικής, της ζωγραφικής, και γενικά της Τέχνης, συμπίεζονται, υποβαθμίζονται και από τους μεγαλύτερους μαθητές συχνά θεωρούνται και περιττά. Κι όμως, αν θέλουμε να διαπλάσουμε ολοκληρωμένους ανθρώπους, αν θέλουμε ανθρώπους που δε θα είναι μόνο λογικοκρατούμενοι, αλλά θα διαθέτουν ανθρωπιά κι ευαισθησία και θα μπορούν να απολαύσουν το ωραίο, θα έπρεπε να δίνουμε πολύ περισσότερη σημασία σ' αυτά ακριβώς τα μαθήματα.

Τούτες τις σκέψεις έκανα για άλλη μια φορά πριν από λίγες μέρες, παρακολουθώντας ένα ρεσιτάλ τραγουδιού ενός νέου παιδιού, του Στέλιου Πισή. Είναι κρίμα που το ρεσιτάλ δόθηκε στο Προεδρικό Μέγαρο (παρόλο που είναι βέβαια αξιόπεινη η παραχώρηση του χώρου από το Προεδρικό ζεύγος), γιατί έτσι μόνο ένας περιορισμένος αριθμός ακροατών μπόρεσε να απολαύσει την ομολογουμένως εξαιρετική βραδιά. Το ρεσιτάλ οργανώθηκε από το Σύνδεσμο Μουσικών Κύπρου και τα έσοδα θα διατεθούν για τις ανάγκες του Ιδρύματος Μουσικής Δυστροφίας.

Τον εικοσάχρονο Στέλιο, που κράτησε το «βάρος» του ρεσιτάλ, συνόδευσε στο πιάνο ο μουσικός Σωτήρης Καραγιώργης, που ερμήνευσε και ο ίδιος δικές του συνθέσεις. Για μίμηση περίπου ώρα ακούγαμε μαγεμένοι και συγκινημένοι τη γλυκιά φωνή του Στέλιου να μας σεργιανάει σε χρόνους και τόπους του Ελληνισμού, να αναδύει μνήμες, να μας ενθουσιάζει ή να μας μελαγχολεί, να αναμοχλεύει πάθια και καημούς ή να γεννάει την ελπίδα και την αισιοδοξία. Απ' τις φωτιές της πυρπολημένης Σμύρνης μεταφερόμαστε στο λεβεντικό τσάμικο, απ' το θλιμμένο ρομαντικό Καραντί του Καρβαδία πετάμε στους αισιόδοξους στίχους του Ελύτη, απ' τη μελαγχολία του Σεφέρη στον ηρωισμό των στίχων του Ευαγόρα Παλληκαρίδη. Οι δικές του συνθέσεις, δύο από τις οποίες βραβεύτηκαν σε διαγωνισμούς (των Λάιους και της Ρουνέσκο), έδειξαν το μεγάλο ταλέντο του Στέλιου που δεν περιορίζεται μόνο στην εκτέλεση ξένων τραγουδιών, αλλά προχωρεί και στην καθαρά προσωπική δημιουργία. Η Κύπρος, τα πάθη, η μοίρα της, κέντρο της έμπνευσής του».

Θα 'μαι κι απόψε στην Κανακαριά να βάζω στη σειρά της ψηφίδες · τραγούδησε ο Στέλιος και μας πήρε μαζί του σ' άλλες εποχές και σ' άλλους τόπους, που είχαμε να δούμε πάνω από είκοσι χρόνια.

Θ' ανάψω φωτιά και θα λιώσουμε τάματα και θα γίνουν σπαθιά της καρδιάς τα μαλάματα...

Η θλίψη κι η νοσταλγία γίνονται απόφαση και θέληση για αγώνα. Κι όταν ο Στέλιος τραγουδάει 'Ημαστιν εις την Τζερνία στο λιμάνιν τζαι στο κύμα

βρεθήκαμε όλοι «στον παλιό τον τόπο μας» και δεν θέλαμε να βγούμε απ' τ' όνειρο. Θα 'θελα, αν ήταν δυνατό, όλοι οι νέοι που σταταλούν άσκοπα τον εαυτό τους και τις δυνάμεις τους, να 'βλεπαν και να 'κουγαν τον Στέλιο. Θα 'θελα, αν ήταν δυνατό, όλοι οι γονείς που είναι γεμάτοι άγχος για τα παιδιά τους, να 'βλεπαν και να 'κουγαν τον Στέλιο. Στο θερμό χειροκρότημά μας ο Στέλιος απαντούσε μ' ένα γλυκό χαμόγελο μόνο κι όχι με τη συνηθισμένη υπόκλιση του καλλιτέχνη. Δε χρειαζόταν άλλωστε. Εμείς νιώθουμε την ανάγκη να υποκλιθούμε μπροστά του.

Η Σημερινή 11 3/11/96